

смъртта му в неговото сърце. Ако той е тук сега, ако е пред прага на бащиния си дом, то това се дължи само на Кир. Без него, без опитността и предвидливостта му, Орфей щеше да падне в ръцете на съгледвачите още по пътя. Но и сега трябва да бъде внимателен и съобразителен. „Случаят помага и на доброто, и на лошото!“ спомни си той мъдрите думи на Кир. „На добрия случай помагай, а от лошият се пази като от огън!“ . . . Далече в мрачината лумна пламък, изви се и се понесе нагоре, но скоро затихна и съвсем се изгуби. Някъде наблизко изписука пиле, от селището долитна откъслечен говор, от време на време близките върхари прошумоляваха леко от едва доловимия вятрец, който минаваше като ласка над притихналата гора. Орфей постоя още някое време така, с поглед дълбоко замечтан и впит в равнината, представи си мислено дългия, уморителен път който беше изминал от града на трите реки до тук, извърна се резко и се спушна с лек ход навътре в планината.

На един склон той видя трима въглищари, които се въртяха около своите огнища. Но Орфей не им се обади, макар че беше гладен до припадане. Не. Никой не трябва да узнае, че той се е върнал. Ще се обади само на баща си и на майка си, ще се обади и на Дика, но предпазливо, внимателно, защото тъкмо около бащиния му дом може да има здрава засада от опитни пазачи. Черните мършави лица на въглищарите, озарени в страни от отблясъците на огнищата, изглеждаха като лица на някакви страшни, неземни същества. Орфей знаеше, че в същност те са много благи и добри хора, и те биха му дали последните си залъци, за да се подкрепи и да се напие до насита с вода от стоните им, но те ще се усъмнят в него, и